

Dijous 2 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Lc 16,19-31): En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home que era ric, i es vestia de porpra i lli, i banquetjava esplèndidament. I un cert pobre, de nom Llàtzer, jeia a la seva porta, ple d'úlceres, desitjant atipar-se d'allò que queia de la taula del ric (...). I morí també el ric i fou sepultat. I en l'infern, alçant els seus ulls, trobant-se en els turments, veia Abraham al lluny i Llàtzer en el seu si. I ell, clamant, digué: (...) “Et prego, doncs, Pare, que l'enviïs a la casa del meu pare, ja que tinc cinc germans, perquè sigui testimoni davant d'ells a fi que ells no vinguin igualment en aquest lloc de turments”. I Abraham diu: “Tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin”. Però ell digué: “No, pare Abraham, que si algú dels morts anés a ells, farien penitència”. I li digué: “Si a Moisès i als Profetes no escolten, tampoc no creurien si algú d'entre els morts ressuscités”».

Jesús, crucificat i ressuscitat, és l'autèntic "Llàtzer"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui considerem el final de la "Paràbola del ric i el pobre Llàtzer". L'home ric diu a Abraham des de l'Hades allò que molts homes, aleshores i ara també, diuen o els agradaria dir a Déu: si vols que et creguem, hauries de ser més clar; envia'ns algú des del més enllà per tal que ens pugui dir que això és realment així.

La petició de proves apareix al llarg de tot l'Evangelí. La resposta d'Abraham, així com la de Jesús, és clara: qui no cregui en la paraula de l'Escriptura tampoc creurà a un que vingui del més enllà. Les veritats supremes no es poden sotmetre a l'evidència empírica. Pensem en la resurrecció de Llàtzer de Betània: el miracle no condueix a la fe, sinó a l'enduriment.

—Jesús —crucificat a les portes de la ciutat, exposat a la burla— és el vertader Llätzer enviat pel Pare: creure en Ell i seguir-lo és la invitació d'aquesta paràbola, que és més que una paràbola.

La doctrina del purgatori en la “Paràbola del ric i el pobre Llätzer”

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesús ha presentat com advertència la imatge d'una ànima arruïnada per l'arrogància i la opulència, que ha cavat ella mateixa un fossar infranquejable entre si i el pobre: el fossar del seu tancament dins dels plaers materials, el fossar de l'oblit de l'altre i de la incapacitat d'estimar.

En aquesta paràbola, Jesús no parla del destí definitiu després del Judici universal, sinó que es refereix a una de les concepcions del judaisme antic, és a dir, la d'una concepció intermèdia entre la mort i la resurrecció, un estat en el que manca encara la sentència última. Allí les ànimes no es troben simplement en una mena de recinte provisional, sinó que pateixen ja un càstig o, pel contrari, frueixen ja de formes provisionals de benaurança.

—En aquest estat es poden donar també purificacions i guaricions, amb les que l'ànima madura per a la comunió amb Déu. L'Església primitiva ha assumit aquestes concepcions, de les que després s'ha desenvolupat paulatinament la doctrina del purgatori.